

Dúfaj, synu, odpúšťajú sa ti hriechy. (Mt 9, 2b)

(Marián Sterančák) V Anglicku raz skupina teológov hodiny diskutovala o tom, v čom sa kresťanstvo podstatne odlišuje od iných náboženstiev. Nemohli nájsť odpoveď, až s meškaním došiel známy kresťanský mysliteľ C. S. Lewis a na túto otázku bez zaváhania odpovedal: „Veď to je ľahké. Je to predsa odpustenie hriechov.“

V dnešnom Božom slove Ježiš uzdravuje ochrnuté telo. Ale predtým, ako to urobí, postaví najprv na nohy ochrnutú dušu. Povie mužovi: „Odpúšťajú sa ti hriechy.“ A takto nám Ježiš jasne ukazuje, čo je dôležitejšie. Súčasná doba kladie na prvé miesto humanitnú starostlivosť o chorých, hladných, duševne postihnutých, ale nechce vidieť biedu, v akej sa nachádzajú hladné, mentálne zaostané a ochrnuté duše. Výrazom starostlivosti Ježiša Krista a jeho Cirkvi o ľudské duše je umožniť im zmierenie s Bohom a tým aj ich uzdravenie.

Emeritný pápež Benedikt XVI. ešte ako kardinál Ratzinger povedal: „Nešťastím dnešného sveta, žalostnejším než samotné hriechy, je to, že nevidí svoje hriechy, že popiera akúkoľvek vinu. Je to pochopiteľné v situácii, keď slabne náboženská viera. Človek nedokáže znieť pocit viny, ak nevidí možnosť jej odpustenia.“ Dnešný človek jednoducho hovorí, že nemá na svedomí žiadny hriech. Že hriech neexistuje. Ale to je najväčšie klamstvo. Svätý Ján Pavol II. vo svojej knihe *Prekročiť prah nádeje* hovorí: „Prvou podmienkou spásy je poznať svoju hriešnosť... A tiež vyznať ju pred Bohom, ktorý nič iné neočakáva, len aby prijal toto vyznanie a spasil človeka.“

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)